

PČELINJA USPAVANKA

Kejtlin je bila u polubudnom stanju, osluškujući zujanje pčela koje je dopiralo sa njenog balkona. Zvuk u daljini delovao je pojačano, stapajući se s njenim snom. Stajala je u uskoj, plitkoj reci koja je bila okružena sušnim predelom. Malo dalje u blago isparavajućoj vodi stajala je njena davno preminula majka, sada mlada žena duge plave kose, i pokušavala da joj nešto kaže. Ali iako su se njena usta otvarala, nije se čuo nikakav glas, već samo prigušeno zujanje insekata. Kejtlin je skrenula pogled ka obali na levoj strani i videla dva čoveka pored drvene kolibe koja je na vrhu imala krst od mesinga. Bili su sagnuti i pokušavali da savladaju neku životinju. Kada je vratila pogled nazad, videla je kako sada stara majka sede kose pliva ka njoj i beščujno se smeje. Odjednom su slike počele da nestaju i samo se zadržalo brujanje kao iz roja. Kejtlin je pogledala na sat i videla da je petnaest minuta do osam ujutru.

Ustala je i otišla u kuhinju da spremi kafu. Uzela je pola begela koji je juče kupila i stavila na pleh u zagrejanu rernu kako bi bio topao i krckav. Dok je pijuckala nezaslađenu kafu, Kejtlin je razmišljala o svom životu. Rođena je u Irskoj, u gradiću na obali mora, ali gotovo da nije imala nikakva sećanja na taj period. Jedino što joj je ostalo u pamćenju jeste sedenje s majkom kraj pristaništa, gde ju je očaravalo mreškanje talasa, njihovo slamanje o drvene trupce i galebovi koji su uz piskave glasove promatrali vodenu površinu. Kada je imala šest godina, imigrirala je s roditeljima u Sjedinjene Države. Isprva su svi živeli u prostranom stanu na gornjoj zapadnoj strani Menhetna s njenom tetkom, koja se doselila iz Dablina u Njujork još tokom 1930-ih godina. Nakon nekoliko godina, roditelji su kupili stan u istom kraju i Kejtlin je živela s njima sve dok se nije upisala na koledž. Bila je u svojim tridesetim godinama kada je iskrsla prilika da se zaposli u religioznoj srednjoj školi u Riverdejlju, mirnoj oblasti s mnogo zelenila severno od Menhetna. Tada se uselila u novi stan u zgradi na Aveniji Arlington, uz ulicu Henri Hadson parkvej i nedaleko od mosta koji je povezivao ovaj kraj Bronksa s Menhetnom. Katolička škola „Sveti Gabrijel“ nalazila se samo nekoliko minuta hoda od zgrade u kojoj je stanovala, na uglu Avenije Nederlend i zapadne 235. ulice.

Bila je nastavnica umetnosti preko tri decenije. Nedavno se penzionisala pa je imala dosta slobodnog vremena da posveti svojim drugim strastima, a posebno ljubavi prema životinjama, biljkama i duhovnoj kontemplaciji. Uživala je da provodi vreme na svojoj balkonskoj oazi koju su činile raznobojne biljke i mala kolonija pčela. Kad god je slušala njihovo zujanje i posmatrala ih kako lebde i obleću iznad cvetova i svojih malih košnica, osećala se relaksirano, čudesno, i ispunjena unutrašnjim mirom.

Kejltin je sa šoljom kafe izašla na balkon i sela na drvenu stolicu. Ugledala je pčelu kako se otežano kreće na podu balkona. Šta se dogodilo nesrećnom stvorenju? Izgleda kao da se ne oseća dobro, pomislila je i htela da je uzme i prebaci na mali sto, kada je začula zvonce. „Uradiću to kasnije“, rekla je samoj sebi i krenula ka hodniku. Kroz špijunku je videla susetku sa sprata ispod njenog. Čim je otvorila vrata, susetka je počela da joj se obraća.

„Izvinite što vas uznemiravam, ali vaši kućni ljubimci mi prave problem. Rekla sam vam još ranije da pčele dolaze na moju terasu. Muž mi je alergičan na otrov pčele, a naše dete se užasava od insekata. Spomenula sam to nastojniku i rekao mi je da će pogledati u pravila kućnog reda, ali mislim da nije legalno držati pčele na balkonu stana. Ne volim da se svađam, ali u poslednje vreme je postalo jako frustrirajuće. Čak smo skroz prestali da koristimo terasu.“

„Nisam znala da odlaze daleko od svojih košnica“, odgovorila je Kejltin. „Pčele su dobro namerna stvorenja, sigurna sam da ne bi povredile nijednog člana vaše porodice. Ne mogu da zamislim da predstavljaju pretnju bilo kome.“

„Ne želim da uvlačim u ovo nastojnika zgrade ako ne moram, ali cela stvar postaje nepodnošljiva. Hoću da ja i moja porodica imamo pristup sopstvenoj terasi, a ne da me tamo stalno prepadaju vaši insekti. Predlažem da im nađete novo mesto... Balkon nije mesto za pčele!“

Susetka je napravila kiseo izraz dok je izgovarala poslednju rečenicu. Bila je zdepasta, kratke smeđe kose, muških crta lica, u predugačkoj majici i s japankama na nogama. Kejltin je izgledala suprotno: blago pognutih ramena, mršava i niska, tamnoplave kose skupljene u punđu, s tankim usnama i kestenjastim očima nalik ptici. Na trenutak su se promatrale u tišini, kao da ih je neka skrivena sila zarobila i sprečavala da nastave razgovor. Pošavši nazad ka stepenicama, susetka je japankama pravila šištav zvuk po podu koji je izražavao njen bes. Kejltin je zatvorila vrata i vratila se u kuhinju. Svi bi hteli da žive kao da svet pripada jedino ljudima, pomislila je. Zašto su pčele problem? To su sjajna i čudesna stvorenja, sa sopstvenom misijom na ovoj planeti. Bog ih je stvorio s razlogom, zaključila je svoj unutrašnji monolog. Uzela je ostatak begela i nastavila doručak, kad se odjednom setila bolesne pčele na podu balkona. Bolje da pogledam da li joj ikako mogu pomoći, pomislila je Kejltin, ali je sačekala dok nije dovršila poslednji zalogaj.

Zatekla je pčelu na istom mestu gde ju je i prvu put videla. Više se nije pomerila. Kejltin se sagnula da pogleda izbliza. Izgledalo je da je pčela mrtva. Pažljivo ju je uzela i vratila se u dnevnu sobu. Stavila je insekta na parče reklamnog papira i nastavila da posmatra malecno telo koje je sve do pre nekoliko minuta živelo i borilo se da ostane živo. Šta joj se desilo? Način na koji je nestabilno hodala po podu bio je jasan znak da s njom nešto nije u redu. Kejltin je viđala u dokumentarnim emisijama da insekti umeju da imitiraju smrt kad im preti neka životna opasnost i da u takvom stanju mogu ostati satima, nekad čak i dani. Da li je moguće da je pčela i dalje živa i da je privremeno upala u nepokretnu komu ne bi li se zaštitila od nevolje znane samo njenoj vrsti?

Kejtlin je odlučila da pčelu ostavi na tom komadiću papira i čuva na polici iza staklenih vrata u dnevnom boravku. Možda ipak postoji nada za nju, pomislila je, ali je u isto vreme osetila iznenadni nalet melanholije. Iako je bio sunčan aprilski dan i stan ispunjen svetlošću, postojali su mračni kuci i senke koji su u njoj budili čudne osećaje. Kao da su ti tamniji delovi stana – iza sofe, oko komode i u hodnicima, bili izvori elemenata koji su koegzistirali sa svetlošću i pokretom života: stagnacije, mraka i raspadanja. Znala je da u ovakvim trenucima sedenje na balkonu i posmatranje pčela odagnava sumorne misli, ali je imala osećaj da ovog puta taj trik neće imati željenog efekta.

Postojalo je još jedno mesto gde je Kejtlin volela da meditira. Nedaleko od njene ulice nalazi se park koji je deo Raoul Volenbergove šume, rasprostranjene preko strmog terena što vodi do stenovite obale reke Hadson. Park nije bio sačinjen od kultivisanog zelenila i klupica, već od divljeg rastinja i prirodne šumske vegetacije. Blizu ulaza na Aveniji Daglas, na malom proplanku između visokog drveća, nalazi se sklonište zalutalih mačaka sa drvenim kućicama, gde su one noću spavale, a preko dana se odmarale. Kejtlin je posećivala ovo mesto barem jedanput nedeljno, dolazeći da nahrani mačke i uroni um u spokoj i tišinu tog skrivenog kutka urbane divljine. Tu se osećala smireno, dok je sedela na nekom deblu, dodirivala mekanu tamnozelenu mahovinu na kamenju, slušala raznolike ptičje zvukove i posmatrala mačke kako tumaraju po svom šumskom utočištu. Jedna mačka joj je prišla, s izrazom lica koji je ispoljavao poverenje, prisnost, ali i nešto zlonamerno. Pomazila je po glavi, a ona joj je uzvratila s jednim *mjau* i okrenula se, otišavši na drugu stranu.

Kejtlin je ugledala dvoje ljudi kako ulaze u park i prepoznala ih. Bio je to mladi par iz istočne Evrope koji je živeo u susedstvu, ali sada se nije mogla setiti njihovih imena. Znala je da neko od njih dvoje studira na Univerzitetu Kolumbija, ali je zaboravila ko. Primitili su je i javili joj se, a ona im je uzvratila pozdrav. Na trenutak su zastali, oklevajući da li da joj priđu ili ne, i nastavili da se kamenim stepenicama spuštaju niz šumsku padinu. Kejtlin je volela da sa njima priča i često je na njih nailazila na uglu Arlingtona i zapadne 235. ulice gde su oni dolazili da hrane golubove. Na istom tom mestu je redovno viđala još jednog prijatelja iz komšiluka, Endija, koji je voleo da hrani veverice i ptice, dok su neke od tih polupitomyh životinja jele kikiriki direktno iz njegove ruke. U zemlji koja joj je i dalje delovala strano i hladno, gde su ljudi bili otuđeni i previše opterećeni samim sobom da bi bilo šta drugo primetili, prijalo joj je da razmeni pokoju reč s ovim susedima koji su takođe brinuli o životinjama. Ali u ovom trenutku kada joj je bio potreban odmor od ljudi, bilo joj je drago da je mogla da se potpuno prepusti meditaciji i miru s mačkama. Ova malo poznata i slabo posećivana šuma Njujorka, koju su samo metri delili od velikih stambenih zgrada i ulica Riverdejla, bila je svet za sebe: prostor koji je postojao unutar drugog prostora, sa sopstvenom atmosferom ispunjenom tamnijim svetlima, hladnjikavim i vlažnim vazduhom koji je dopirao s reke, i mnoštvom zvukova raznoraznih ptica koje su se okupljale visoko na granama i hitro prelazile sa jednog drveta na drugo.

Kad se Kejtlin vratila u stan, sunce je već bilo nisko na nebu, obasjavajući balkon koji je gledao ka severozapadu. Provela je više vremena u parku nego što je mislila, ali se poka-

zalo da je bilo vredno provesti čitave sate u tom začaranom prostoru među mačkama, pticama i drvećem, jer se više nije osećala melanholično i potišteno. Zakoračivši na balkon, primakla se kutijama unutar kojih su bile male košnice i posmatrala kako pčele blistaju novim bojama pod zlatnim sjajem zalazećeg sunca. „Čudesni maleni oblici života“, rekla je Kejtlin samoj sebi. Sada je osećala da je savladava podnevni opuštajući umor, koji često dolazi nakon vremena provedenog na otvorenom mestu, na svežem vazduhu. Osetila se pospano i otišla da legne na kauč u dnevnoj sobi. Nije mogla da se seti ni kada je zaspala ni kada se probudila iz dremke, ali sada je stajala u kuhinji, pored šporeta i sudopere. I dalje je bio dan i svetlo unutar stana. Kejtlin je okrenula pogled nalevo kada je odjednom čitav prostor počeo brzo da se stamnjuje, kao da je iznenada nestala struja iako nije bilo nikakvog veštačkog osvetljenja. Imala je utisak kao da se nekakva mašina naglo gasi, ili je to bilo gašenje samog života, i da ne može izbeći ono što sledi. Bila je prestravljena jer je znala da će je uskoro progutati tama koja se naprasno spustila u njen dom. Sve se odigralo tokom nekoliko sekundi, ali Kejtlin je bila ubeđena da je ovo kraj i da nezaustavljivo tone u potpuno mračan prostor gde neće ništa moći da čuje i vidi. Telo je počelo da joj se tresu i odjednom se probudila, shvativši da je imala noćnu moru. Međutim, osećaji su bili toliko stvarni da je i dalje drhtala, misleći kako je jedva izbegla pad u bezdan.

Trebalo joj je nekoliko minuta da se smiri i kada je došla k sebi, osvrnula se unaokolo i videla da je noć i da dnevna soba leži u mraku. Upalila je lampu i nastavila da leži na sofi. Onda je primetila da nekakvo zujanje dopire odnekud. „Kakav je ovo zvuk?“, zapitala se, „nemoguće je da ga pčele proizvode, sada kada je noć i nisu budne.“ Odjednom je pomislila na mrtvu pčelu koju je ostavila iza staklenog kabineta. „Živa je!“ Kejtlin je ustala sa sofe i otvorila vrata kabineta, ali na polici je videla malo beživotno telo insekta na listu hartije, u istom stanju u kojem ga je tu prethodno ostavila. Otišla je da ipak proveri da li zvuk dolazi sa balkona, međutim, pored kutija s košnicama bilo je tiho i jedino se čuo huk automobila sa Henri Hadson parkveja.

Pošla je ka spavaćoj sobi, a zvuk nalik na zujanje insekata nastavio je da je prati. Činilo se kao da joj je dolazio iz glave, ali kako je to uopšte moguće, pitala se. Sela je na ivicu kreveta i u tišini sobe postalo je očigledno da to što čuje nije nikakav spoljašnji zvuk. Zatvorila je ušne kapice vrhovima prstiju i jasno čula kako visokofrekventno zujanje dopire odnekud iz njene glave. „Ovo nikako ne deluje normalno“, rekla je samoj sebi. Htela je da nešto učini, ali nije znala šta. Da li da opere uši? Da stavi čepove za uši? Ali zvuk nije dolazio iz ušiju, već iz predela mozga. „Najbolje da odspavam i sačekam do ujutru... do tada će možda nestati“, odlučila je. Legla je u krevet i čula kako zujanje postaje malo manje pištavo i više poput šuštanja. Ta blaga promena ju je opustila i uskoro je utonula u dubok san.

* * *

Kada se ujutru probudila, u glavi je i dalje čula zujanje. Ustala je iz kreveta i pošla da napravi kafu. „Izgleda da je moj mozak rešio da peva sopstvenu pesmu i nema nameru da

se zaustavi“, rekla je Kejtlin samoj sebi. Otišla je s kafom da sedne na balkon i laknulo joj je što tu nije mogla čuti zujanje iz glave: „Ovde preovladava pčelinja simfonija.“ Ipak je odlučila da zakaže pregled kod svog lekara, čisto da proveri ima li razloga za brigu. Sekretarica na telefonu ju je obavestila da je neko upravo otkazao svoj termin i da može doći u kliniku u deset minuta do podneva. Bilo je dovoljno vremena da peške stigne do klinike na Aveniji Nezavisnosti u dogovoreno vreme posete.

Kod pešačkog mosta koji je prelazio preko ulice Henri Hadson parkveja videla je radnike i složenu mašineriju s jedne strane nadvožnjaka. Izgledalo je kao da je pored mosta privremeno stacionirana pokretna fabrika: metalna struktura koja se sastojala iz tri dela i stajala na točkovima, skele oko kojih su okačena platna što pokrivaju delove nadvožnjaka, i dugačka creva uglavljena u ćoškovne stepenice. Došavši do središnjeg dela prelaza između stepenica, Kejtlin se zaustavila i zagledala u deo ispod mosta. To je bilo mesto gde je često viđala golubove kako se okupljaju na betonskim ivicama, jer su unutar šupljina nadvožnjaka imali gnezda gde su noću dolazili da prespavaju. Ali sada su uski otvori do skrivenih gnezda bili zabarikadirani drvenim pločama i gredama. Ponovo pogledavši na masivna creva sa metalnim brizgalicama, taj deo građevinske opreme učinio joj se kao morbidni instrument za mučenje. Obratio joj se radnik koji je primetio kako zadubljeno posmatra unutrašnjost mosta i mašineriju:

„Koristimo tehniku peščanog razaranja. Vidite, gospođo, ovim crevima prskamo čeličnu površinu mosta abrazivnim česticama peska koje se pod jakim vazдушnim pritiskom sudaraju sa starim slojem i razaraju njegove korozivne delove. Težak proces, tako da ga obavljamo isključivo noću, jer pravi ogromnu buku, a i moramo da zatvorimo ceo most. Ali za nadvožnjake poput ovog to je ipak najbolja metoda. Nije bio renoviran godinama i kao što vidite, korozija je postala prilično gadna.“

„A šta je sa golubovima koji se gnezde ispod mosta?“, upitala je.

„Ne brinite o tome, gospođo. Pokrili smo sve te otvore tako da ptice ne mogu da ih koriste dok mi obavljamo svoj posao. Verujte mi, gospođo, naša kompanija se bavi obnovom mostova i znamo vrlo dobro kako da izađemo na kraj s tim problemom.“

„Da li ste sklonili ptiće koji još ne mogu da lete i napuste gnezdo?“

„Gospođo, radimo sve što je u našoj moći da ptice ne izložimo opasnosti. Ali mi smo građevinska kompanija, a ne organizacija za zaštitu životinja. Želim vam prijatan dan.“

Renoviranje mosta je bio uznemiravajući prizor. Kejtlin je osećala posebnu naklonost ka golubovima, otkako je jedne zime našla poluzaleđenog goluba na travnjaku u sklopu crkve i škole „Sveti Gabrijel“; odnela ga je kući, nazvala Ku i negovala sve dok se nije skroz oporavio i odleteo kroz prozor da se vrati svom jat. „Nadam se da golubove ispod mosta neće zadesiti nikakvo zlo“, mislila je dok je prelazila na drugu stranu Henri Hadson parkveja.

Nakon kratke šetnje stigla je do klinike. Na recepciji su je obavestili da je doktor Ričardson spreman da je primi za koji minut. Kejtlin je sela na fotelju i posmatrala dekorativnu fontanu na zidu: generisala je prijatan zvuk vode koja se spuštala niz mramorne površine i delikatno žuborila. Zanimljiv deo ukrasnog nameštaja, primetila je sama za sebe. Fontana

je svojim blagim zvukom inspirisala mentalnu sliku neke futurističke police koja umesto knjiga sadrži vodu i glatke plave stepenice i stubiće. Zamislila je dalek svet u kojem ljudi više nisu u stanju da se fokusiraju na reči i tekst, već samo mogu svoj um da prepuste vizuelnim, zvučnim i drugim čulnim zadovoljstvima.

„Baš je lepo što te vidim, Kejt, izgledaš fantastično! Šta te muči?“, upitao je lekar.

„Od sinoć čujem zujanje u glavi, slično roju insekata koji ni za tren ne prestaje.“

„Koliko je taj zvuk glasan?“

„Nije previše glasan. Kada nešto radim ili sam napolju, ne čujem ga. Ali u tihoj sobi, pogotovo noću, mogu ga jasno čuti.“

„Da pogledamo onda te uši“, rekao je s blagim smeškom dr Ričardson dok je instrumentom posmatrao unutrašnjost ušnih kanala. „Sve izgleda potpuno normalno. Sasvim je normalno da se u tvojim godinama oseti šum ili zujanje u ušima. Čak i mladi ljudi dolaze često u poslednje vreme i žale mi se na to. Nije ni čudo, kad ih vidim na ulici kako sve vreme idu sa slušalicama na glavi. Naše uši nisu od čelika.“

„Ali ovaj zvuk dolazi iz moje glave“, rekla je Kejtlin.

„Da, tinitus može biti i u ušima i u glavi, ali uglavnom nije znak ničega ozbiljnog. To je prosto reakcija mozga na previše bučno urbano okruženje, kao i na stres. Često je privremen i može se pojaviti i nestati u zavisnosti od nivoa tenzije i anksioznosti. Ali čak i da je stalan, nema razloga za brigu. Mozak je fascinantan organ; može da nauči da ignoriše zvuk kada uvidi da ne predstavlja nikakvu pretnju telu. Čim prestane da se fokusira na zujanje, intenzitet zvuka postepeno se smanjuje i stišava, dok skroz ne postane pozadinski šum koji se jedva primećuje. Da li si bila pod stresom u poslednje vreme?“

„Ne. Da. Susedi se stalno žale na moje pčele.“

„Tvoje pčele? Dakle, kao što sam rekao, ključna stvar je ne obraćati pažnju na zvuk i nastaviti s normalnom dnevnom rutinom. Ako i dalje bude smetao, pusti muziku ili televiziju da ga maskiraš. I svakako izbegavaj stresne situacije.“

„Da, hoću.“

„Prepisaću nešto za smirenje u slučaju da se osećaš nervozno ili da ne možeš da se opustiš. Ako zujanje i dalje bude uznemiravajuće, predložio bih posetu laringologu. Moj prijatelj je dobar specijalista koji ima privatnu ordinaciju nedaleko odavde, na Fildston putu, u onom lepom kraju sa bogatim starim vilama. Ovo je njegova vizitkarta tako da možeš da ga pozoveš i konsultuješ se s njim preko telefona ako misliš da je još rano za posetu. Samo mu spomeni da sam te ja uputio na njega.“

„Hvala, doktore.“

Kejtlin je izašla iz klinike na ulicu i udahnula svež prolećni vazduh. Dobro je da simptom zujanja u glavi nije ništa opasno, mislila je. Doktor Ričardson joj je rekao da treba da izbegava stres i glasna mesta pa je tako nameravala da se od sada ponaša. Nije htela da se vrati preko istog nadvožnjaka gde je bilo bučno zbog radova i nastavila je Henri Hadson parkvejom do manjeg mosta na 232. ulici. Prolazila je pored monumentalne Vajthol rezidencije i zagledala se u ulazni foaje iza staklenih zidova: lobi je bio jako prostran i namešten

poput luksuznog hotela iz 1960-ih. Bio je osvetljen prigušenim svetlima od bronzanih lampi i imao crne kožne fotelje, visoke dekorativne biljke i sto za recepciju od mahagonija ukrašen mesinganim elementima, iza koga su stajala tri vratara u tamnoplavim uniformama.

Iz ogromnih pokretnih vrata izašao je čovek koga je stalno viđala kod prodavnica hrane na Aveniji Džonson i 235. ulici. Imao je veliki stomak trudnice, bradu bez brkova, i siguran, sarkastičan izraz lica intelektualca. Dok je hodao, odmarao je ruke na svom velikom stomaku i čak ga gladio laganim pokretima. Delovalo je kao da joj se nečujno i jedva primetno javio blagim izrazom prepoznavanja, ali bilo je teško reći. Kada je stigla do Ulice Arlington, videla je još jedno poznato lice. Endi, sused koji je svakodnevno dolazio da hrani ptice i veverice u parkiću škole „Sveti Gabrijel“, hodao je u istom pravcu. Imao je prosedu kosu, tamne brkove, crne naočare za sunce, bež jaknu, teget košulju i pantalone boje peska. Koža mu je bila bleđa i prošarana belim pegama. Endi je sklonio naočare s očiju i pozdravio je s velikim osmehom.

„Ćao, Kejt!“

„Hej, Endi, kako si?“, Kejtlin je živahno odgovorila.

„Dobro sam, baš sam krenuo da nahranim golubove i veverice, a kasnije do radnje po namirnice. Kakva je situacija sa susedima?“

„Ne baš dobra. I dalje se stalno žale i prete da će me prijaviti nastojniku.“

„Ne mogu da verujem! Zašto su pčele tako veliki problem? Nisu na njihovom balkonu nego na tvom! Ljudi u našem kraju su postali neprijateljski nastrojeni. Gledam unaokolo u poslednje vreme i ne prepoznajem stari Riverdejl. Čak se više i ne osećam bezbedno.“

Išli su Avenijom Arlington i kada su došli do njene zgrade, Kejtlin je zastala. Endi je nastavio: „Naše susedstvo možda deluje okej tokom dana, ali sumnjivi ljudi se ovde muvaju noću, i znaš, bolje je biti oprezan u ovim vremenima, zato sam počeo da nosim nešto da se zaštitim u slučaju da me neko napadne.“

„Pištolj?“, pitala je Kejtlin.

„Za sada samo nož“, i Endi joj pokaza vrh drške iz džepa svoje jakne.

„Razumem te. I mene je ponekad strah da noću šetam po našem kraju.“

„Da.“

„Trebalo bi sad da idem, moram da spremim sebi ručak.“

„Baš mi je drago što sam te video, Kejt! Nadam se da će susedi prestati da te maltretiraju.“

„I ja se nadam. Prijatan dan ti želim, Endi.“

„I ja tebi!“

Kejtlin je na trenutak zastala ispred ulaza u svoju zgradu i posmatrala Endija kako daje golubovima i vevericama s druge strane ograde kikiriki i kriške hleba. Životinje su već čekale na travnjaku i hitale ka njemu. Ovaj pojas zelenila s drvećem i žbunjem bio je na uzvišenju pored crkve i školskog dvorišta „Sveti Gabrijel“, tako da tu deca nisu zalazila jer nije postojao pristup stepenicima. „Plemenita duša“, rekla je samoj sebi i ušla u zgradu gde je stanovala.

Kada se vratila u stan, Kejtlin je podgrejela gotov obrok iz radnje koji je izvadila iz frižidera: kari s povrćem i pirinčem. Već više od deset godina je prošlo otkako je prestala da jede meso i bilo joj je drago da u supermarketu i restoranima u njenom kraju ima veliki izbor vegetarijanskih jela i proizvoda. Dok se kari podgrevao u rerni, sela je za kuhinjski sto i razmišljala o bivšem mužu. Hauard je bio nastavnik klasične evropske i američke književnosti u školi „Sv. Gabrijel“ gde su se i prvobitno upoznali. Brak im je potrajao samo dve godine. Već nakon godinu dana od venčanja počele su svađe i oboje su prestali da osećaju ono što su u početku osećali. Nakon razvoda ostali su prijatelji, ali Hauard se potom preselio u Kaliforniju. Iako su od tad prošle tri decenije, Kejtlin je i dalje često mislila o Hauardu. Kad god bi pričala sa Endijem, bila je zapanjena koliko je on drugačiji, iako skoro ništa nije znala o njegovom privatnom životu. Sve u vezi s Hauardom bilo je strogo i uglavljeno: njegova crna kosa i tamnosmeđe oči, ozbiljan izraz lica, elegantna odeća, visoko i vitko telo. Dok je pričala s Endijem, pomišljala bi koje njegove osobine bi želela da je Hauard imao: blag i lagan način govora, nežan i dečji izraz lica, animirani pokreti i gestikulacije pune entuzijazma. Nije mogla da zamisli Endija kako pada u neraspoločeno i depresivno stanje zbog nekih trivijalnih stvari. Sada se pitala koja je uopšte bila svrha poređenja ova dva suprotna karaktera, pogotovo jer nikada nije zamišljala da bi se mogao razviti neki bliskiji odnos s Endijem. Nije bila u ozbiljnoj vezi još od razvoda i misli su joj navirale na um kao od sopstvene volje.

Pojevši ručak, otišla je u dnevnu sobu. Proverila je mrtvu pčelu u staklenom kabinetu i legla na sofu da se odmori. U mislima se vratila vremenu koje je provela sa Hauardom. Retko su zajedno putovali, ali sada se prisećala kada su sredinom 1980-ih godina išli u unutrašnjost države Njujork da obiđu jezera tog regiona. Mnogi detalji ostali su joj u pamćenju. Jednog kišnog junskog dana, peške su otišli da iznajme auto na uglu Brodveja i zapadne 247. ulice i iz tog oronulog i mračnog dela Bronksa zaputili se ka fantastičnom svetu dolina i jezera.

Kejtlin se sećala kako je sedela pored Hauarda koji je vozio i posmatrala krajolike kroz koje su prolazili. Put je vodio pored zabačenih sela i farmi gde bi na trenutke videla ljude u poderanoj odeći, s divljim izrazima lica i pogledima fiksiranim na dvoje stranaca u kolima, nalik životinjama koje vrebaju plen. Izgledali su joj neprijateljski nastrojeni i agresivni, dok su njihove deformisane crte lica stvarale u njenoj mašti sliku o izolovanim zajednicama koje žive u svom odvojenom svetu gde pravila civilizacije ne važe i gde se praktikuju incest i međurodbinsko razmnožavanje. Neki od puteva bili su potpuno prazni i prolazili kroz strmi teren i brdoviti pejzaž, sa šumama koje su se protezale s obe strane. Kejtlin je zamišljala da su ona i Hauard poslednji ljudi na zemlji i da se voze u tišini i samoći kroz opustošene predele.

Sad se prisećala noći provedene u motelu kraj jezera Saranak. Stigli su u sumrak i uzeli sobu sa dva kreveta. Kada su se malo odmorili, Hauard je predložio da izađu u šetnju. Sa druge strane puta bilo je veliko jezero, ali njega je privukla močvara koju je zapazio iza motela. Rekao joj je: „Hajde da istražimo taj deo.“ Najčudniji mogući zvukovi odjekivali su

oko močvare koja je ležala u gotovo mrklom mraku: hor insekata i žaba koji je proizvodio zujanje, cvrčanje i kreketanje kao sa drugog sveta, a koje je ona doživela kao nešto primamljujuće i strašno u isto vreme. „Ništa ne mogu ovde da vidim, suviše je tamno, hajde da se vratimo“, rekla mu je. „Hajde Kejt, ova močvara je uzbudljivija od svih tih jezera zajedno. Samo me prati kuda idem, postoji stazica koja ide okolo“, odgovorio joj je. Čitav ovaj mali predeo delovao je kao prenesen iz davne prošlosti i bilo je teško poverovati da su ih samo metri delili od motela i puta. Močvara je brujala i orila se od pesme nevidljivih bića koja su milionima godina pre čoveka ponavljala svoj zov svake noći nalik na ovu. Čestar divlje vegetacije okruživao je vodu na čijoj površini se ogledala mesečeva svetlost. Dok su išli oko močvare, Kejtlin je strepela da svakog trenu neka zver može da iskoči iz šipražja i napadne ih. Kada su se vratili u sobu, Hauard je rekao da se i pored duge vožnje oseća odmorno i inspirisano: „Noćas sam ispunjen strašću i željom“, rekao joj je. „Za mnom?“, pitala ga je. „Da. Pričekaj me, odmah se vraćam“, odgovorio je i otišao u kupatilo, dok je ona prilegla na krevet. Ali pola sata je prošlo, a Hauard i dalje nije izašao. „Šta se dešava?“, upitala ga je dok je prilazila vratima kupatila. „Izgleda da sam nečim pokvario stomak“, rekao je. Kada je konačno izašao, otišao je pravo u krevet i zaspao.

Kejtlin je primetila dok je razmišljala o putu na njujorška jezera da joj je zujanje u glavi ili nestalo ili ga ona uopšte ne čuje. Isto je kao što je doktor rekao, pomislila je: kad se mozak fokusira na nešto drugo, zvuk se povuče u pozadinu i gotovo da se uopšte ne primećuje. Ustala je sa sofe i izašla na balkon da obiđe pčele. Bile su zauzete dnevnom rutinom, raznoseći polen s jednog cveta na drugi. Kejtlin je pogledala u daljinu i videla da je sunce nisko na horizontu, približavalo se sveže nabujalim liticama s druge strane reke Hadson.

Sada je bilo veće i stan ispunjen senkama i tihom noćnom atmosferom. Doktor Ričardson joj je savetovao da uvek održava neku vrstu zvuka kod kuće kako bi zamaskirala zujanje iz glave i bila okupirana nečim drugim. Retko je gledala televiziju, ali sada je uključila televizor da vidi da li možda ima neki zanimljiv program. Na filmskom kanalu naletela je na stariji italijanski film sinhronizovan na engleski. Scena je prikazivala ženu koja je imala oduzete noge i ležala na velikom krevetu s mačkom uz bok. Izbliža je njeno lice podsetilo Kejtlin na nju samu kada je bila mlađa. Dok je ležala delovala je nervozno i besno, a zatim je pustila neku glasnu orguljašku muziku. Uzela je cigaretu, potom pokrila glavu rukama i činilo se da plače. Šta je muči? Da li je melanholična, pitala se Kejtlin. Verovatno je i njoj noćna tišina opresivna i nepodnošljiva. Žena na filmu je upalila lampu kraj kreveta, ali se svetlo samo od sebe ugasio i soba postala mračna. Jedino svetlo dopiralo je od kamina. Pokušala je da dohvati kolica koja su stajala uz krevet, ali su se ona otkotrljale i iščezla u tami hodnika. Telefon je uporno zvonio i žena je pokušavala da puzeći po podu poput guštera ili zmije dođe do uređaja i javi se. Kada je uz veliki napor dospela do hodnika sa stepenicama, pojavio se maskirani čovek i ubio je. Kakav okrutan način da neko završi život, mislila je Kejtlin. Bojala se da će zbog filma imati košmare i još uvek je osećala atmosferu mraka i poniranja od prošle noćne more, ali ju je zanimalo da sazna ko je bio misteriozni ubica u filmu i nastavila je da gleda.

Kada je zaspala, sanjala je da na jezeru Džordž hoda po drvenom mostu kojem se ne vidi kraj. Most je podsećao na onaj gde je zajedno sa Hauardom sedela kada su posetili to jezero. Ali u snu je jezero delovalo dosta veće i nije se videla obala s druge strane. Nebo je bilo pokriveno gustim, tamnosivim oblacima, kao pred oluju. Dok je hodala po daskama, posmatrala je duboku, plavozelenu vodu i pribojavala se da ne padne; a onda je shvatila da nema razloga za strah, jer plaža nije bila daleko i, čak i da upadne u jezero, mogla je da otpliva nazad do kopna. Zatim se odjednom našla u hotelskoj sobi gde je Hauard detaljno zagledao u posteljinu njihovog zajedničkog kreveta. Kejtlin je bila nezainteresovana i iziritirana Hauardovim sumnjičavim istraživanjem kreveta.

* * *

Zvono na vratima je probudilo Kejtlin sledećeg jutra. I dalje nije bila potpuno budna i osećala se blago iznervirana zbog Hauardovog promatranja hotelske posteljine. Zvono je uporno zvonilo i s druge strane vrata čula je glas nastojnika kako izgovara njeno ime. „Znam šta hoće i neću mu otvoriti“, rekla je samoj sebi. Ostala je u krevetu sve dok zvonjava iz hodnika nije prestala. I on i susedi će prosto morati da se naviknu na moje pčele i prihvate zajednički život sa njima, pomislila je. Sada se na trenutak usredsredila na zvuk u svojoj glavi i čula je nešto drugačije od uobičajenog zujanja. Uz glavni zvuk sada je iza desnog uha mogla čuti jedan novi, koji nije bio nimalo nalik na zujanje, već je ličio na ženski glas koji izgovara jedno dugačko *laaaaa* poput uspavanke. „Da li ja to gubim razum? Kako je moguće da čujem pesmu u glavi?“ Zapušila je uši prstima da proveri da nije možda umislila taj bizarni glas, međutim i dalje se jasno čuo. Pomislila je da zakaže posetu laringologu koga joj je preporučio dr Ričardson, ali je odlučila da pričekaja još nekoliko dana i vidi da li će zvuk sam od sebe nestati. Onda se setila nečega iz svojih ranih dana u Njujorku. Kada je bila tinejdžerka, išla je s majkom na večernju misu u katedrali na gornjoj zapadnoj strani Menhetna. Gotička građevina je bila grandiozna, s raskošno ukrašenim dvoranama i masivnim orguljama koje su s drugog sprata grmele od zvuka. Kada je te večeri ležala u krevetu i dalje je u glavi čula muziku nalik onoj iz crkve, kao da je misa nastavila da joj odzvanja u ušima satima nakon samog događaja. Možda je glas uspavanke neki sličan fenomen, razmišljala je sada Kejtlin. Moguće je da sam negde čula takav zvuk i da mi je ostao zaglavljnjen u mozgu. „Bolje mi je da ne razmišljam previše o tome. Doručkovaću i otići do utočišta za mačke da meditiram“, odlučila je. „Negativne misli moraju same od sebe da ispare, prirodnim putem.“

Posle doručka, Kejtlin je izašla napolje i iz Avenije Arlington skrenula u 232. ulicu. Umesto da se uputi k Aaveniji Daglas gde je bio ulazak u park Volenbergove šume, nastavila je nizbrdo 232. ulicom iz koje je onda desno izašla na Aveniju Palisejd. Noge su je same vodile negde drugde. Avenija je bila gotovo pusta, samo bi poneki automobil prošao ulicom. Uski put usred šumskog krajolika nije izgledao kao deo grada Njujorka, već je podsetio Kejtlin na pejzaž oko jezera na severu države. Dok je hodala duž ulice, pažnju joj je privukla

zgrada Hejden na Hadsonu. Izgledala je monumentalno i napušteno: delimično skrivena iza guste vegetacije stenovitog brežuljka, svojim polukružnim oblikom evocirala je neki davno zaboravljeni hram iz budućnosti nakon ljudi.

Nastavivši šetnju, Kejtlin je naišla na mali potok pokraj Avenije Palisejd koji ranije nije videla; voda je spokojno žuborila preko kamičaka. Primetila je drveni mostić malo dalje uz potok i prešla njime na drugu stranu. Pratila je stazicu koja je uzbrdo vodila do malecnog vodopada. Iza vodopada bile su raskošne privatne rezidencije i Kejtlin je ugledala jedno pritajeno mesto između ograda kuća nalik divljem vrtu s izobiljem cveća i egzotičnih biljaka. Neko je posadio ovu bujnu vegetaciju ovde, mislila je, ali i pored toga, delovao joj je kao tih i usamljen kutak između vila koji niko ne posećuje. Mesto je odisalo čarobnom atmosferom i Kejtlin je sela na travu da posmatra bumbare koji su obletali oko biljaka oprajući njihove šarenolike cvetove. Nakon što je provela neko vreme u tom čudesnom vrtu, nastavila je ka zapadnoj 246. ulici odakle je skrenula u Aveniju Daglas ka parku Volenbergove šume. Tu je sela na svoje omiljeno mesto pokraj kolonije mačaka, ali izgleda da one trenutno nisu bile tu. Onda je zapazila jednu kako leži unutar drvene kućice. Čuvši kako grane i lišće šušaju, pogledala je ka krošnjama gde je visoko na drvetu stajao kuperov jastreb. Možda su se zato mačke sakrile, pomislila je. Zatvorila je oči, slušala pesmu šumskih ptica i udahnula prolećni vazduh koji je odisao mirisom mora, donesenim ovde rekom Hadson s Atlantika. Bilo je to kao terapija za Kejtlin. Osetila je kako joj se telo i duh ispunjavaju pozitivnom energijom, dok je sedela zaronjena u meditaciju šumskog ambijenta.

Kada se vratila u svoju ulicu, dan je već bio na izmaku. Ušla je u hodnik zgrade, osvetljen prigušenim svetlima. Jedna lampa na plafonu ispred lifta neprestano je treperila, kao da ne može da se odluči da li da se ugasi ili ostane upaljena. Tu je stajala starija žena obučena u zimsku odeću iako je vreme sada bilo toplo. Kejtlin je nikad ranije nije videla. Dugme za lift nije bilo osvetljeno i Kejtlin je prišla da ga pritisne, kada joj se žena obratila:

„Da li sama spremaš svoje obroke?“, pitala je.

„Da“, odgovorila je Kejtlin kao hipnotisana.

„Šta ćeš danas spremi za jelo?“

„Ne znam... nešto vegetarijansko“, odgovorila je Kejtlin kao da je na to primorana. Treperava svetlost lampe samo je delimično otkrivala lice nepoznate susetke, ali je u njenom pogledu videla iskru ludila.

„Da li sama spremaš svoje obroke?“, pitala je ponovo žena, a Kejtlin opet odgovorila kao da je općarana.

„Šta ćeš danas spremi za jelo?“, postavila je svoje drugo pitanje još jednom.

U tom trenutku vrata lifta su se otvorila i Kejtlin je ušla, ovog puta ne odgovorivši. Dok se lift zatvarao, bacila je pogled na ženu koja je stajala ukočeno i bez namere da uđe u lift.

Kada se vratila u stan, Kejtlin je sela na sofu, ali se osećala nespokojno. Razmišljala je o susretu sa ženom u foajeu zgrade. Verovala je u skrivene znakove i poruke i sada je pokušavala da protumači značenje tog čudnog dijaloga. Da li su pitanja koja je žena postavljala bila metaforična? Možda je u njima bilo tajne simbolike? Da li je neka viša sila poslala tu

osobu da bi Kejtlin uvidela da je sama tvorac svojih nevolja? I zašto su pitanja postavljena dva puta? Možda ona, Kejtlin, ima tendenciju da uvek pravi iste greške dva puta? Tek joj je sad palo na pamet da je odeća koju je žena imala na sebi poput one koju je u vreme svog dolaska u Ameriku viđala na svojoj tetki i njenim starijim prijateljicama. Čudna susetka je čak govorila s jakim irskim naglaskom. „Ko je ta žena?“, Kejtlin je i dalje bila zamišljena kada je izašla na balkon da provede vreme pre sumraka sa svojim pčelama, gledajući kako sunce zalazi iza litica Nju Džerzija.

Uveče je Kejtlin ležala u spavaćoj sobi i slušala duboko unutar svoje glave. Zujanje kao i *laaaa* zvuk su i dalje bili tu, iako je ovaj drugi sada bio daleko tiši i jedva se mogao čuti. I pored toga što je bio dosta tih, ženski glas je delovao uznemiravajuće. Dan je bio opuštajući i provela je kvalitetno vreme meditirajući u šumi, ali sada nije mogla da zaspi. Čulo se šuškanje i pucketanje i Kejtlin je ustala da pronade izvor šumova. U kuhinji je bila najlonska keska ispred poluotvorenog prozora koja se na vetru lagano pomerala i blago šuškala, što je ona mogla jasno čuti čak u spavaćoj sobi. Vratila se u krevet i nakon nekog vremena uspela da utone u san.

Usred noći probudilo ju je moćno brujanje od koga je ceo stan vibrirao. „Šta je sad ovo?“, naglas je pitala. Otišla je u dnevnu sobu i s prozora pored balkona videla čudna svetla u daljini, tamo gde se nalazio nadvožnjak na 235. ulici. Rekonstrukcija mosta bila je u toku iako je bilo četiri sata ujutru! Iz prikolice kamiona je neki materijal bio izlivan u malu pokretnu fabriku na zapadnoj strani mosta. Ceo taj deo nadvožnjaka bio je prekriven belim platnima koja su okačena preko drvenih skela. Kejtlin je uzela dvogled koji je dobila za rođendan od Huarda jer je volela da posmatra ptice. Sada je videla da su ispod platna bili radnici koji su osvetljavali prekriveni deo i vršili peščano razaranje metalnih površina. Jedan radnik, koji je crevom prskao unutrašnjost mosta, bio je u beloj uniformi što se nose u karantinima i oblastima velike opasnosti. Iz stacioniranih mašina izlazio je gust dim, a kontrolna tabla sijala se od zelenih, plavih i crvenih dugmića. Čitava scena delovala je nadrealno i evocirala sliku nekakve fabrike iz pakla. Kroz dvogled je ovaj prizor izgledao kao tajna noćna bina na kojoj se odvijao urbani košmar. Kejtlin se odjednom setila da su unutar šupljina nadvožnjaka verovatno bili ptići koji su tu ostali zarobljeni i zabarikadirani. Zamišljala je kako ova procedura zapravo nije uopšte renovacija mosta, već neki proces ispušnjavanja rupa betonom ili nekom drugom tečnom supstancom, kao i prskanje otrova s ciljem istrebljivanja gradske populacije golubova. Kako li je samo ovaj duboki industrijski zvuk, od koga je delovalo da se tresu zidovi, zvučao na samom mostu, ako je bio tako jeziv sto metara dalje. Kejtlin je u glavi imala sliku golupčića u svojim zapečaćenim grobnicama ispod mosta, kako sede bespomoćno u totalnom mraku i kako njihova malecna srca eksplodiraju od nepodnošljivog straha i buke. Prestala je da gleda, spustila dvogled na policu i vratila se u spavaću sobu.

Uspela je da zaspi tek posle nekog vremena, ali u snu je zatekla scenu kao sa mosta na sopstvenom balkonu. Dva čoveka u zaštitnim odelima su usred noći prskala metalnim instrumentima unutar košnica koje su bile prekrivene belom tkaninom, a ispod kojih je vr-

velo od zelenog dima. Kejtlin je pokušala da ih zaustavi, ali je jedan od njih prišao i odgurnuo je nazad u sobu. Mučila se da otvori vrata od balkona, ali bila su zaključana i vrišteći je posmatrala čin koji se odvijao iza stakla.

* * *

Kada se sledećeg jutra probudila, Kejtlin je i dalje bila potresena i napeta zbog strašnih noćnih prikaza, kako stvarnih s mosta tako i onih iz njene noćne more. Ustala je i spremila ovsenu kašu za doručak, te napravila kafu i sela na balkon, gde su se pčele vrzmale oko cveća. Osetila je olakšanje znajući da je sve u redu sa pčelama. Obukla se i spremila da ide do supermarketa na uglu zapadne 235. ulice i Avenije Oksford. Kada je otvorila vrata, videla je ceduljicu na podu; bila je od nastojnika zgrade, koji joj je napisao da mora ukloniti pčele s balkona, jer nije dozvoljeno držati ih na terasama stambenih zgrada. Stavila je cedulju na komodu u hodnik i liftom se spustila do foajea zgrade. „Ne smem dopustiti da me ovakve stvari potresaju, nije dobro za zvukove u mojoj glavi“, rekla je samoj sebi dok se ulicom spuštala ka uglu gde je bio supermarket.

Napolju je bilo sunčano i toplo, mada je pirkao svež povetarac. Drveće na 235. ulici i Aveniji Džonson bilo je olistalo i prepuno purpurnih i belih latica. Kejtlin je prolazila pored prodavnica hrane: jedna je imala izloženo voće i povrće ispred ulaza, tu je bila i prodavnica sendviča, pa italijanski bar i picerija, košer restoran, dućan s morskim plodovima i jevrejska pekara i poslastičarnica.

U supermarketu je radnik s brkovima i ogromnim stomakom koji mu je štrčao iz majice stavljao proizvode na policu, sve vreme pevajući i zviždućući.

„Moraš li tako glasno da pevaš?“, pitao ga je drugi radnik.

„Ja sam srećan. Ti si očajan?“, oštro mu je uzvratilo radnik sa brkovima. Kejtlin je stajala uz taj štand pa joj se obratio: „Gospođo, treba li vam nešto s ove police?“

„Ne, hvala“, odgovorila je.

Dok je stavljala namirnice u kolica, razmišljala je o rečima tog raspevanog čoveka. Takav jednostavan pristup životu i ja treba da usvojim, Kejtlin je savetovala samu sebe: da prosto odagnam sve sumorne misli i budem srećna. Vraćajući se uzbrdo, mimoišla se s intelektualcem iz Vajthola: dok je jednom rukom mazio veliki stomak, u drugoj je držao hranu za poneti u papirnatoj kesu. U njegovom harmoničnom hodu i skladnim pokretima ruku, takođe je primetila nešto jednostavno i zadovoljno. Njegov izraz lica, sa mešavinom poluosmeha i cinizma, kao da je govorio: znam ja vrlo dobro kakav je ovaj svet, ali mi je opet sve to zabavno. Sigurno je ovo vrsta osobe koja voli da analizira i traži interesantne karakteristike u ljudima, pre nego dozvoli da ga bilo šta u vezi s ljudskim ponašanjem uznemiri, pomislila je Kejtlin.

Na uglu s Avenijom Arlington videla je mladi par iz istočne Evrope kako podižu mrtvog goluba s trotoara i stavljaju ga u najlonsku kesu. Možda se taj nesrećni golub otrovao od hemijskog otpada s mosta ili je pokušavao noću da se vrati svojim mladuncima u gnezdo

ispod nadvožnjaka kada ga je snašla neka fatalna nevolja. Zagledala se u most, gde je par prelazio na drugu stranu Henri Hadson parkveja. Opet je pomno posmatrala tu zarđalu tvorevinu od metala i betona, uz koju je stajala mobilna fabrika, a gde se kasno prošle noći odvijala neka đavolska operacija. Belo platno koje je pokrivalo delove mosta bilo je prošarano mrljama žute i bakarne boje, i to je Kejtlin podsetilo na klanicu, gde su zidovi i odela radnika na isti način isprskani krvlju. Na nebu je veliki sivi oblak sada skroz prekrilo sunce i vetar se naglo pojačao. Izgleda da će padati kiša, mislila je i nastavila Arlingtonom ka svojoj zgradi.

Kejtlin je podgrejala gotovo jelo iz supermarketa: burito punjen crnim pasuljem, crvenom paprikom i paradajzom. Misli su joj vrtele se oko susreta s Irkinjom u foajeu, košmara u kojem su pčele na balkonu bile prskane otrovnim gasom, i oko horora na mostu, gde se u tajnosti noći vršila neka zlokobna aktivnost i zbog koje je golub koga je par negde nosio da sahrani izgubio život. Odjednom su te mračne slike nestale i umesto njih Kejtlin ugleda bujni vrt koji je juče otkrila iza potoka na Aveniji Palisejd. „Tamo ću odneti svoje pčele!“, naglas je rekla, „za njih više nije bezbedno da ostanu na balkonu.“ Mislila je o događajima poslednjih dana i došla na ideju da joj je providenje slalo poruke i na javi i u snu, upozoravajući je da njenim pčelama pretila neka opasnost. Možda su susedi sa donjeg sprata, koji su se stalno žalili, planirali da ih otruju. Ili, ko zna, možda je i nastojnik nameravao da ih nasilno otme i baci u đubre. „Neću to dozvoliti. Moram im naći novi dom, a taj divni, samotni vrt iza vodopada će biti idealno utočište za moje pčele“, odlučila je Kejtlin.

Kad je izašla na balkon, videla je da pada kiša. Iznenađujuća kiša išla je u korist njenog plana, jer su tada pčele skrivene u košnicama, inače ne bi bilo moguće okupiti ih sve unutra i spremiti za put do novog doma. Otišla je do ormara da uzme poklopce od drvenih kutija, a onda brzo natrag na balkon da ih zatvori dok su sve pčele još unutra. Na balkonu su bile tri manje i dve veće kutije, ali sve košnice su bile male i sada je htela da one koje su u većim kutijama prebaci u jednu rezervnu manju. To je bilo neophodno kako bi uspela da sve kutije uglavi u torbu sa točkicama za kupovinu namirnica. Sa zaštitnim rukavicama na rukama, Kejtlin je oprezno prenosila košnice u manju kutiju, a onda je kutije pažljivo stavljala u torbu, kada je počeo da zvoni telefon u hodniku. U početku nije ni konstatovala zvonjavu, pa je sada požurila da se javi. Kada je podigla slušalicu, čuo se samo zvuk signala. Vratila se ka ulazu na balkon gde je bila torba, i gurajući je lagano, izašla iz stana i liftom se spustila do foajea zgrade. Tu je zastala i pomišljala da pozove taksi, ali se onda predomislila, jer je slutila da će taksista možda čuti zujanje iz njene torbe i odbiti da je poveze.

Krenula je pešice i izašla na 232. ulicu. Padala je kiša, ali ne prejako. Zaboravila je da ponese kišobran, a ionako bi bilo teško hodati držeći torbu i kišobran u isto vreme. Morala je imati obe ruke slobodne da bi mogla čvrsto da drži ručku torbe i bude sigurna da pčele bezbedno preveze do novog utočišta. Uostalom, neće mi ništa biti ako malo pokisnem, mislila je Kejtlin. Išla je istom putanjom kao i prethodnog dana, skrenuvši iz 232. ulice u Aveniju Palisejd. Mislila je da će hod do potoka biti dugačak, ali ubrzo se našla na tom mestu i prešavši drveni mostić dospela do malog brežuljka gde je u uglu između ograda bio

vrt s divljim cvećem. Izvadila je kutije iz torbe i lagano prenela košnice na travu pored biljaka. Kiša više nije padala i sunce se pojavilo iza oblaka. Kejtlin je smestila kutije između cveća i sela na travu da se odmori. Posmatrala je kako pčele jedna po jedna izlaze iz košnica i istražuju novo okruženje. Odmah ih je privuklo izobilje cveća i mirisa, te su počele da kruže unaokolo i lebde iznad jarko obojenih latica. „Ovo je vaš novi dom i vaše skriveno utočište“, obratila se pčelama. Sedeći, Kejtlin je na trenutak zažmurila, dok je podnevno sunce grejalo zemlju, a prostor suptilno odzvanjao pčelinjim slatkim zujanjem.

Sunce je već bilo na zalasku kada se Kejtlin vratila u Aaveniju Arlington. U stanu je bilo tiho i toplo, a dnevna soba okupana sunčevim zlatnim tonovima. Bila je umorna i gladna posle svoje avanturice. Pojela je parčence burita koji je zaboravila da dovrši jer je spremala pčele za put. Otišla je u spavaću sobu da se malo odmori nakon napornog dana i uskoro utonula u san. Kada se nakon nekoliko sati probudila, soba je bila u mraku, a sat je pokazivao da je prošlo jedanaest sati. Kejtlin je osluškivala tišinu i zvuk u svojoj glavi: zujanje je bilo tu, ali glas uspavanke je sada skroz nestao; hvala bogu, pomislila je. Međutim, primetila je čudan eho u zujanju i shvatila da dolazi negde izvan njene glave. Otišla je u dnevnu sobu, upalila svetlo i čula da taj novi zvuk dopire iz dela ispred balkona. Prišavši vratima terase, videla je da se unutar veće kutije nalazi jedna košnica koju je očigledno zaboravila da prebaci u manju i spakuje u torbu. Sagnula se da bolje pogleda i ugledala pčele kako se pomeraju u malim komorama košnice. Odatle je dolazilo drugo zujanje! Kejtlin je zaključila da je sudbina umešala prste i uputila telefonski poziv koji ju je omeo u prebacivanju pčela. „Ovim pčelama bilo je suđeno da ostanu uz mene“, rekla je samoj sebi, „ako je to intervencija s neba, onda tako mora biti.“

Ugasila je svetlo kako bi pčele ostale u košnici i legla na sofu. Planirala je da čim se ujutru probudi, prebaci ovu grupu pčela nazad na balkon. „Ako ih susedi i nastojnik primete i ponovo krenu pretnje, možda ću ih odneti u pčelinji vrt da se pridruže ostalima. A ako se niko ne bude žalio, onda će ostati ovde.“ Htela je da se vrati u krevet u spavaćoj sobi, ali je ostala da leži na kauču. Dvostruko zujanje je sada uspavljivalo Kejtlin: jedno iz njene glave i drugo, malo tiše, koje je dolazilo iz košnice.

* * *

Ujutru, dok je još bila polubudna, Kejtlin je sanjala da stoji na travnjaku ispred školskog dvorišta i pored crkve Sveti Gabrijel. U rukama je držala belu golubicu, gledajući ka ogradi gde je s druge strane stajao Endi. Ali nešto je bilo drugačije kod ovog Endija: u isto vreme je bio i on i Hauard. Kako je moguće da su njih dvojica jedna osoba, pitala se. Životinje koje su se okupile ispred njega nisu bile ptice i veverice, već mačke i neka četvoronoga stvorjenja koja nikad nije videla. Kejtlin je otvorila oči i slike iz sna su nestale. Pogledala je ka kutiji s košnicom pokraj balkona, svesna da su pčele unutra. Taj deo nije bio san. „Vreme je da se vratite u svoj dom“, rekla je naglas.

Uzela je kutiju i stavila je u ugao balkona pored saksija sa cvećem. Zatim je sela na stolicu i posmatrala kako pčele polako izlaze iz kutije i lete iznad biljaka. Sigurno su ushićene što su se vratile svom omiljenom mestu, pomislila je Kejtlin. Osećala se osveženo i dobro zbog sna koji je sanjala. Znala je da bela golubica simbolizuje mir, ponovno rađanje i novi početak. Kejtlin je planirala da popije kafu na balkonu, pojede begel za doručak i ode u posetu pčelinjeg vrta. Dok je išla u kuhinju, prošla je pored staklenog kabineta u dnevnoj sobi i setila se mrtve pčele. Otvorila je vrata i na papiriću videla telo koje je sada izgledalo manje, krhko i smežurano. Kejtlin je uzela mrtvog insekta i vratila se na balkon. Iskopala je malu rupu u jednoj saksiji, stavila pčelu unutra i prekrila je komadićem zemlje.

„Tvoji napori na ovom svetu nisu bili uzaludni“, tiho se obraćala duhu pčele. „Ispunila si svoju misiju i obavila ono što su tvoji preci obavljali milionima godina pre tebe. Sada je na tvojim sestrama i braći da nastave sa zadatkom koji je Bog podario tebi i tvojoj vrsti.“